

Skoro z každé jejich věty je cítit, jak jsou na sebe naladěné a jak se vzájemně obdivují. Seznámily se vlastně díky *Harrymu Potterovi*, jehož jsou nadšenými fanynkami. Před osmi lety spolu zkusily psát a už u toho zůstaly. Navíc se při práci na prvním románu *Pátá minuta je o nás* do sebe postupně zamilovaly. Podobně jako jejich hlavní hrdinové. **EVA (31; vpravo)** a **KLÁRA (35) POSPÍŠILOVY** totiž píší výhradně příběhy o klucích. „Naše postavy ale neřeší jen svoji sexuální orientaci. Chceme, aby čtenáři měli pocit, že jsou skutečné, a mohli se s nimi ztotožnit, být na ně pyšní i naštvaní, držet jim palce, smát se s nimi a občas si i poplakat,” shodují se.

Naši literární kluci
žijí doma
s námi

■ Jak jste se seznámily?

Klára: Vlastně díky *Harrymu Potterovi*. Ve dvaadvaceti jsem se k němu vrátila a přelouskala ho celého znovu. A když jsem to dočetla, cítila jsem zvláštní smutek, že už to skončilo. A tak jsem hledala fanfikce, tedy povídky o něm, jak by to s ním mohlo pokračovat, a různé alternativní příběhy s postavami z té ságy. Tehdy jsem taky narazila i na queer (slovo označuje sexuální menšiny, pozn. red.) příběhy, přesněji povídky, kde jsou Harry Potter s Drakem (*Harryho úhlavní nepřítel mezi spolužáky Draco Malfoy, pozn. red.*) v romantickém vztahu. Začala jsem je taky psát. A Evča, která taky patřila do té komunity, se mi ozvala, že se jí moje texty líbí.

■ Takže *Harry Potter* může i za vaši lásku...

Eva: No, zpočátku to na lásku moc nevypadalo. Pamatuješ, jak jsem ti poprvé napsala? Chtěla jsem ti říct, jak moc mám ráda tvoje příběhy...

Klára: Ale taky jsi psala, že bych si měla najmout korektorku, protože tam mám gramatické chyby a překlady.

■ Apak?

Eva: Klárka mi celkem odměřeně odepsala, že žádná korektorka nestihá její tempo. Je fakt, že píše strašně rychle. Tehdy byla schopná napsat knížku snad za dva týdny. A pořád je výkonná. Musela jsem se v průběhu let naučit psát mnohem rychleji, abych jí stačila. Každopádně jsme časem zjistily, že psaní je pro nás obě strašně důležité. A že se toho musí využít. (*směje se*)

Klára: Prostě dva šílenci, které spojila vášeň. S tou nabídkou zkusit napsat příběh ve dvou jsem přišla po měsíci, co jsme se znaly. Od první chvíle jsem byla do jejího stylu zamilovaná.

Eva: Za tu dobu, co jsme spolu, jsme těch románů napsaly už skoro deset.

Klára: Prostě jsme se asi měly potkat. V tomhle věřím na osud. Nejdřív jsme spolu psaly drarry (*kombinace jmen jako označení páru, pozn. red.*) povídky, já jsem tvořila Harryho linku a ona Draka. Tam jsme si

„Napsaly jsme spolu už skoro deset románů.“

Eva Pospíšilová

spolupráci vyzkoušely. A pak přišel nápad stvořit vlastní postavy. Obě jsme už dlouho chtěly napsat romantický příběh o dvou klucích. A když jsme se potkaly, všechno najednou zapadlo do sebe.

Eva: Tenkrát jsem měla velký problém něco dokončit, pořád jsem od toho odbíhala. Když jsme psaly spolu, ukáznila jsem se. Klárka si dokáže čas mnohem líp zorganizovat. Pomohlo mně mít taky zodpovědnost za někoho jiného, protože když jsem se loudala, ona na mě musela s příběhem čekat.

■ **O spisovatelích se říká, že jsou samotáři, kteří potřebují mít klid na tvůrčí práci. Jaké to má výhody, psát spolu?**

Eva: Největší výhoda je, že můžeme ty příběhy i tvůrčí proces sdílet. Když jsme se třeba dozvěděly, že *Nocturno pro Erika*, naše zatím poslední vydaná kniha, bude mít audioknihu anebo že na podzim vyjde v nakladatelství Host náš další román *Klukovina*, radovaly jsme se z toho spolu. Na našem psaní nám oběma strašně moc záleží. Každá jsme přitom jiný typ autora. Já se někdy přehnaně soustředím na detaily, Klárka má zase mnohem větší dravý příběh dokončit. Když se to spojí, jsme sehraný tým.

■ Jak jste se díky tomu tvůrčímu tandemu změnily jako autorky?

Klára: Evča hodně popisovala, mou doménou jsou spíš dialogy. Když postava někam přišla, neuměla jsem tak dobře popsat prostředí. S ní jsem se naučila líp vyjádřit atmosféru místa. Díky Evičce je třeba *Nocturno pro Erika* velmi poetické. Kdybych to psala sama, vůbec by to tak pěkně nevyznělo.

Eva: Díky Klárce jsem se naučila projekty dokončovat. Než jsme se potkaly, měla jsem spoustu rozpracovaných příběhů, ale každé mě pak chytlo něco nového. Bez Klárky bych neměla na kontě ani jednu knížku. A díky ní jsem osekala ten svůj poetismus a víc se soustředím na příběh.

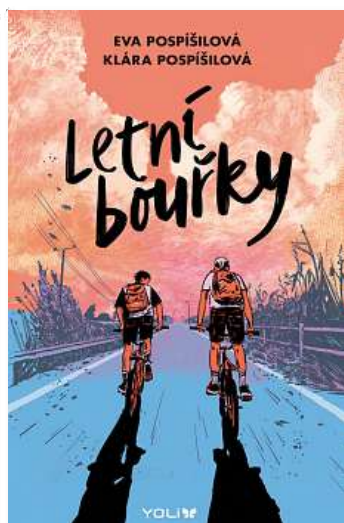
Klára: Já už zase tolik neokurkuju.

■ Co to znamená?

Klára: V letní okurkové sezoně je v médiích nouze o nosné zprávy, a tak noviny i televize chrlí nepodstatné informace.

Klára Pospíšilová a Eva Pospíšilová. Dvě holky, které spolu začaly psát knihy, a nakonec se rozhodly spolu i žít jako partnerky. „V roce 2021 jsme se registrovaly a já jsem si pak nechala změnit příjmení,“ upřesňuje Klára.

Ukázka titulů, které Eva a Klára Pospíšilové píší společně. Úplně vlevo je jejich první román, který vyšel před pěti lety, vpravo zatím poslední, loňský titul.

Dřív jsem měla ve zvyku vršit informace, které příběh nikam neposouvaly. S Evičkou mám větší tah na branku.

Eva: Je obdivuhodné, kolik má nápadů...

Klára: A ona mezi nimi vybírá. Selektuje, co je přijatelné, a co už je šílenost. Máme dva psy, australskou ovčandu Kimi a německého ovčáka Kodu, a chodíme často na procházky. Během chůze nadhazuju jednu scénu za druhou a Eva je komentuje. Říká třeba: „Jo, tohle je dobrý, to se tam hodí... Ne, tohle už je fakt za hranou, tohle nemyslíš vážně, to ses zbláznila.“ Neustále o tom mluvíme. Pořád. Pro nás obě je ten příběh, na kterém pracujeme, úplně vším, takže nás baví to furt řešit.

Eva: Jednou jsme vyrazily na dovolenou k moři bez počítače, a stejně jsme tam vymýšlely příběh, obě jsme měly diář úplně popsaný. Dokonce jsme na pláži v rámci psaní dialogů dabovaly racky. (směje se)

■ Jak vypadá vaše tvůrčí metoda?

Klára: Každá máme svého kluka a toho píšeme. Když to vztáhnou na *Nocturno*, já mám Kaspera a Evička Erika a každá píšeme ty kapitoly, které vypráví ta daná postava. Střídáme se po kapitolách. Evička napíše část, já si to přečtu, pobavíme se o tom, něco upravíme, a pak se vrhnou na svou část. A tak pořád dokola, než máme hotovo.

Eva: Do charakterů svých kluků si nezasa-hujeme. Samozřejmě to konzultujeme, ale co se týče našich postav, každá máme právo veta.

■ Ovšem příběh se přece musí posouvat. Co když máte každá jinou představu?

Eva: Nejdřív společně vytvoříme kostru příběhu. Ale jednotlivé scény dopředu úplně detailně promyšlené nemáme. Takže nevíme, jestli setkání našich kluků na baru skončí hádkou a rvačkou, nebo romantickým večerem. Oni si trochu žijí svým životem.

Klára: A když máme opravdu nějaké dilema, hodíme si kostkou anebo si stříhneme kámen-nůžky-papír.

Eva: Hodně zkoušíme, co by si tak kluci řekli. Mluvíme za ně a příběh se rozvíjí.

„Měly jsme se potkat. V tomhle věřím na osud.“

Klára Pospíšilová

Klára: Chceme o těch postavách vědět úplně vše, pořád je řešíme, abychom třeba v polovině nezjistily, že nám něco nese-dí. Takže si říkáme, jaké měli kluci dětství, co mají rádi, co je trápí, čeho se bojí a tak dále. Obě milujeme vaření a u toho si vzá-jemně pokládáme otázky. Třeba se Evičky

zeptám, jaké jídlo má ta která postava nej-raději. Jaké má heslo na počítač. Jakou by si dala tapetu na mobil... A ona musí odpo-vědět. Možná to tam ani nebude, ale my to potřebujeme znát.

■ Došlo někdy při psaní k hádce?

Eva: U jedné knihy jsme si praštily telefo-nem, a pak jsem se dokonce rozeřvala, pro-tože nebylo po mém.

Klára: Řešily jsme konec příběhu. Nedo-kázaly jsme se domluvit. Naštěstí když se pohádáme při psaní, nepřenášíme si to do osobního života.

Eva: Pak jdeme například vařit a rychle se usmíříme.

■ Kdy to mezi vámi vlastně začalo jiskřit?

Eva: Když jsme stvořily svoje první literár-ní kluky: Kaie a Ethana. Díky jejich příbě-hu jsme si začaly ještě víc psát, volat a taky se vidat.

▲ Draco a Harry Potter jsou v původním příběhu soupeři, ale... „Narazila jsem na povídky, kde jsou Harry Potter s Drakem v romantickém vztahu. Začala jsem je taky psát. A Evča, která taky patřila do té komunity, se mi ozvala, že se jí moje texty líbí,“ vypráví Klára, jak se spolu seznámily.

► **Prague Pride, každoroční pochod a festival v Praze, který usiluje o společenský respekt vůči lidem s odlišnou sexuální orientací. „Během dospívání jsem chodila na Prague Pride,“ vzpomíná Eva, jež s Klárou dodnes čelí předsudkům. „Když se na ulici držíme za ruku, pořád podvědomě kontrolujeme, jestli poblíž není někdo, komu by to mohlo vadit.“**

Klára: Měly jsme společné téma. Byly jsme v kontaktu skoro pořád. A za dva roky vznikl román *Pátá minuta je o nás*. Jak se do sebe zamilovávali naši kluci, my jsme se víc poznávaly a zamilovaly jsme se do sebe taky.

Eva: Zpočátku jsem si nedovedla představit, že bychom spolu mohly být. Vnímala jsem ji jako někoho, kdo je mnohem dál než já. Takový průvodce životem, byla mou inspirací. Všimla jsem si, jak se soustředí na svoje štěstí, nenechá se ovlivnit tím, co jí někdo podsouvá, nevšímá si negativních věcí... Tenkrát jsem chodila s klukem, ale myslím, že ani jeden z nás nebyl šťastný. Navíc jsem bojovala s úzkostmi, což samozřejmě hodně ovlivňovalo můj život i vztah. Ovšem s Klárou jsem byla vždy v pohodě. Vyzařovala klid. Cítila jsem, že jsem s ní strašně ráda. Nedokázala jsem si to ještě pojmenovat. Přijet k ní a trávit s ní čas pro mě bylo, jako když se člověk po dlouhé době vrátí domů, kde to má rád a kde je sám sebou. Ale když mi napsala, že se do mě zamilovala, potřebovala jsem se s tím vyrovnat. Najednou jsem netušila, co si s tím počít. Přitom jsem cítila, že to je správně...

Klára: Ani jedna z nás nikdy předtím neměla vztah s holkou, proto to pro nás obě bylo komplikovanější.

Eva: Věděla jsem, že se mi líbí i holky, respektive vždycky záleželo jen na tom, abych se s tím člověkem cítila fajn. Jenže nikdy jsem s žádnou holkou nechodila. Obě jsme si procházely novou zkušeností.

Klára: Všechno pro nás byl velký krok – chytit se za ruce, dát si pusy...

Eva: Zpětně si ale myslím, že jsem to věděla od první chvíle. Že jsem se do ní zamilovala, hned co jsem si přečetla její povídky a napsala jí.

■ **Jak náročný pro vás byl coming out, tedy proces, kdy člověk akceptuje svoji odlišnou sexuální orientaci a přestane ji hlavně před ostatními tajit?**

Eva: Pro mě byl mnohem těžší, než jsem čekala. Během dospívání jsem chodila s queer kamarády na *Prague Pride*, bránila jsem je, když měl někdo homofobní řeči. Ale jakmile se to pak týkalo mě samotné, trápila jsem se tím. Najednou jsem měla pocit, že se musím před ostatními víc obhajovat, že moje hodnota v očích některých lidí klesla. Mluvila jsem o tom s tátou. A on mi řekl, že

jsem celkem zbabělec, když dokážu bojovat za jiné lidi, a ne za svůj vlastní vztah. To mě možná popohnalo k tomu, abych byla odvážnější.

Klára: To je moc hezké, co ti řekl...

Eva: Zkraje našeho vztahu jsme měly s Klárou negativní zkušenost – šly jsme po městě a držely se za ruce. Vedle nás zpomalilo auto, z okýnek se vykláněli muži a pořvávali na nás...

„Kdyby Evička byla kluk, budu ji milovat stejně.“

Klára Pospíšilová

Klára: Když se teď na ulici držíme za ruku, pořád podvědomě kontrolujeme, jestli poblíž není někdo, komu by to mohlo vadit.

Eva: Obě jsme měly štěstí v tom, že nás naše rodiny podpořily. Zároveň jsme navíc už měly nějaké jistoty – vystudovaly jsme, pracovaly jsme, měly jsme vlastní bydlení, byly jsme už samostatné. Pro dospívající musí být coming out mnohem těžší, protože se třeba můžou bát, že je rodiče vyhodí z domova. A nezáleží na tom, jak laskaví vaši

▼ **„Dlouho jsme přemýšlely o tom, jestli do registrovaného partnerství vůbec jít. Ale nakonec jsme se shodly, že to je lepší než nic. Kdyby se například jedné z nás něco stalo, ta druhá si tím pádem může jako rodinný příslušník vyžádat informace. Jinak by to nešlo. Mně se díky tomu dost ulevilo, protože jsem v některých věcech docela panikář,“ říká Eva.**

rodiče jsou. Stejně si v sobě řešíte, jak jim to říct, a stresuje vás to.

■ **Jak jste to doma oznámila vy?**

Klára: Svoji sexualitu jsem neřešila. Od chvíle, co jsem potkala Evičku a uvědomila si, že ji miluju, jsem byla šťastná a spokojená. Vlastně jsem asi čekala právě na ni. (*usmívá se*) Zamilovávám se bez ohledu na pohlaví. Kdyby Evička byla kluk nebo kdyby přišla s tím, že je transsexuál, budu ji milovat stejně. Protože jsem se zamilovala do její osobnosti. Ale říct to doma pro mě bylo taky obtížné. Bála jsem se reakce. Ta nakonec nebyla tak špatná, ale řešilo se, jak to řekneme dědovi, jestli by nebylo jednodušší, kdy-

bych byla s klukem, a jak teď budu mít děti. Kladli mi otázky, na které jsem sama neznala odpověď. Bylo mi sedmadvacet. Nedovedu si představit, kdybych to třeba řešila v sedmnácti.

■ Chcete prý svými knihami dělat nenásilnou osvětu. Už chápu, co tím myslíte...

Klára: Snažíme se ukázat, že naše postavy jsou vlastně úplně stejné jako my všichni. Mají spoustu vlastností i zájmů, hromadu pocitů, s nimiž se musejí vyrovnat, touží po pochopení a po lásce. Je pravda, že i když naše společnost patří mezi ty tolerantnější, pořád v ní narazíme na nejrůznější stereotypy. My jsme si taky vyslechly, že jsme lesby, protože nejsme hezké a ne-našel se žádný kluk, co by nás chtěl.

Eva: Oficiálně jsme se daly dohromady v roce 2018 a o rok později jsme se sestěhovaly a žijeme v Brně. Jsme čtyři, protože počítáme i pejsky. O ty se spolu staráme.

Klára: Jsou to naše děti.

Eva: A pak že spolu dvě holky nemůžou vychovávat děti. *(směje se)* Jediný mužský prvek je Koda. Jako vlčák má skoro padesát kilo a je to takový náš bodyguard. Jsme díky němu klidnější, když si domů zveme třeba instalatéra, protože přirozeně budí respekt.

■ Kdo jsou vaši čtenáři?

Eva: Různí lidé napříč generacemi, bez ohledu na pohlaví, orientaci a na věk. A spousta z nich nám píše krásné zprávy. Jedna žena nám například napsala, že už by po přečtení naší knihy neměla problém, kdyby za ní její syn přišel s tím, že je homosexuál. Že by to zvládla... A dokonce nás čtou i heterosexuální muži, byť samozřejmě v menšině.

Klára: Původně jsme si myslely, že naši čtenáři budou hlavně dospívající do dvaceti let. Ale čtou nás opravdu všichni.

■ Jak jste se k psaní vlastně dostaly?

Klára: Studovala jsem chemickou školu, kde jsem nebyla šťastná, a tak jsem přestoupila na žurnalistiku v Olomouci. Ještě předtím, zhruba ve dvaceti, jsem začala psát, abych to zklamání ze studií nějak vykompenzovala. Hrozně mě to bavilo, přitom jsem na základce i na střední měla ze školních esejí většinou trojky. Žurnalistiku jsem dokončila, ale věnovala jsem se jiné profesi. Nej dřív jsem dělala na recepci hotelu, nyní pracuji v administrativě. A k tomu jsem psala své příběhy, nejprve kratší povídky, pak delší texty.

„Vyrůstala jsem na příbězích o klucích.“

Eva Pospíšilová

Eva: Psaní bylo mým snem asi od chvíle, kdy jsem se naučila číst. To mi byly tři čtyři roky. Už tehdy jsem si představovala, že ze mě jednou bude spisovatelka. Po střední jsem se rozhodla pro studium scenáristiky a dramaturgie. Překvapilo mě, jak moc je psaní scénářů od psaní knih odlišné, ale zamilovala jsem si to. Jako scenáristka mám na kontě scénáře k dětským pořadům, psala jsem například pro Českou televizi pohádky pro Děčko. Připravila jsem cyklus *Hvězdičky*, který pojednává o výjimečných českých osobnostech. Po čase jsem ale zjistila, že knihy jsou mi přece jen bližší, a tak momentálně pracuji jako literární redaktorka v nakladatelství. Přes den procházím cizí texty, po večerech píšu ty svoje.

■ Proč si vybíráte mužské postavy, když se vám líbí holky? Jak těžké je pro vás se do kluků vcítit?

Eva: V první řadě chci podotknout, že nám se nelíbí jenom holky. Nám se hlavně líbí, jak moc si rozumíme. *(směje se)* Ale abych odpověděla na otázku, já jsem vyrůstala na příbězích o klucích, během dospívání jsem hltala Foglara. Žila jsem na vesnici, byla jsem součástí klučičí party. Upřímná odpověď tedy asi je, že se v tom klučičím příběhu cítím pohodlně a že mě to prostě baví. Za klučičí postavu asi dokážu svoje myšlenky dostat na papír snáz, než kdybych mluvila za ženskou hrdinku. Možná by mě to víc svazovalo.

Klára: Já to mám asi podobně. Měla jsem i příběhy, kde hrály prim ženské postavy, ale pak jsem začala psát kluky. A když jsme se potkaly s Evou, vlastně jsme na to jen navázaly. Když píšu kluka, dokážu si snáz držet odstup. Kdybych mluvila za holku, možná by se tam víc promítly mé pocity, střípky z mé rodiny, a to nechci. Jde ale vážně především o to, že psaní kluků nás baví. Zároveň se snažíme, aby každá naše postava byla co nejpřirozenější a co nejkompaktnější. Když jsem četla knížky o této tematice, přišlo mi, že skoro každou postavu charakterizovalo jen to, že je gay nebo lesba. Naše postavy řeší i další témata. Třeba Ethan bojuje spíš se svými vnitřními demony než s tím, jestli se mu líbí kluci, nebo holky. Jinde zase řešíme domácí násilí, drogy nebo nějaký hendikep. Chceme, aby čtenáři měli pocit, že ty postavy jsou skutečné, a mohli se s nimi ztotožnit, být na ně pyšní i naštvaní, držet jim palce, smát se s nimi a občas si i poplakat.

Eva: Je pro nás velká pochvala, že nám spousta kluků i mužů napsalo, že se v našich hrdinech vidí, že něco podobného prožívají anebo prožívali v dospívání.

Klára: Navíc se vždy zamilujeme do kluka, kterého píše ta druhá. *(směje se)*

„Děláme vše pro to, aby každý den za něco stál,“ vyznává se Klára. „A každý den, kdy jsme spolu, a k tomu navíc můžeme psát, je dobrý den.“

Eva: Z mojí strany je to vždy opravdu stav podobný zamilování. Nicméně se svými postavami mám taky celkem blízký vztah, protože tam vždycky dám něco ze sebe. Třeba čteme komiksy, pijeme stejný čaj...

Klára: Moje postavy taky většinou mají něco ze mě.

■ **Co máte z Kaspera, hrdiny románu *Nocturno pro Erika*, kterého jste psala?**

Klára: Kasper je trochu hysterka a moc nezvládá některé situace řešit v klidu. To máme společné. Taky mám tendenci vybuchovat a jsem tvrdohlavá. Kasper je ale excentrická postava, to bylo pro mě celkem vykoupení z komfortní zóny, většinou totiž píšu nesmělé kluky.

■ **Evo, co má Erik z vás?**

Eva: Pro mě byl tenhle kluk taky velká výzva, většinou mám radši zlomenější a emotivnější kluky. Erik je takové kuře, zdánlivě nudný kluk, co nechává problémy vyhnít. Ale došly jsme k závěru, že Erik by byl skvělý typ do domácnosti, dokázal by třeba vyřešit upchaný odpad v práci. Což máme společné, taky se starám o pračku. (směje se) Dokážu být v klidu, když se okolo nás trochu hroutí svět. Pro Erika mám pochopení, ale Kasper je boží, nebál se být sám sebou, to on je hybatelem jejich lásky... A protože cítím během psaní ke Klárcině postavě silnou zamilovanost, často si děláme legraci, že se nikdy nerozejdeme, protože se do sebe zamilováváme znovu a znovu. Náš vztah se s každým dalším příběhem násobí.

Klára: Samozřejmě víme, že jsou to fiktivní postavy, ale záleží nám na nich. A nerady je

opouštíme, takže jsme s nimi i po dokončení knihy.

Eva: Jsou pořád s námi. Obývají naši domácnost. A vlastně pořád o nich mluvíme. Jdeme po lese a napadá nás: „Jedl by Ethan z *Páté minuty* brokolici? Kde jsou kluci asi teď? Kolik už jim asi je? Jak se spolu mají?“ Pro nás ty příběhy přetrvávají i mimo knížky a hrozně rády sdílíme se čtenáři třeba i to, co bylo předtím, než se kluci potkali, a co bylo potom. Natáčíme podcasty, kde vzpomínáme, jak jsme to psaly. Jak nás to ovlivnilo.

„Děti nechceme, jsme takhle šťastné.“

Eva Pospíšilová

■ **Váš román *neexistence* (malé písmeno je na začátku názvu záměrně) je plný drog a násilí a vypráví o tom, že láska v nás může probouzet i to špatné, pokud je toxická. Ostatní vaše příběhy, co jsem četl, vyprávějí příběh dvou kluků, jejichž přátelství se láskou začne násobit. O čem bude váš nový román *Klukovina*?**

Eva: Vypráví o dvou odlišných klucích, kdy jeden toho druhého nejprve šikanuje. Dojde tam k určité vyhrocené situaci a... víc nechci prozrazovat. U toho šikanátora se ovšem pak vyvine velmi silný pocit viny, díky němuž se pozvolna sbližují. Tu vinu už obsahuje titul knihy – to, co původně vypadalo jako klukovina, se promění ve velkou bolest.

■ **Kdy plánujete napsat knihu o lesbách?**

Eva: Neplánujeme. Pak bychom svým hrdinkám možná až moc připisovaly svoje vlastnosti a pocity, což nechceme.

■ **Máte stejné příjmení. Která si vzala jméno té druhé?**

Klára: V roce 2021 jsme se registrovaly a já jsem si pak nechala změnit příjmení. Chtěly jsme se jmenovat stejně, být si blíž. I když teď spousta lidí automaticky předpokládá, že jsme sestry. (směje se)

Eva: Dlouho jsme přemýšlely o tom, jestli do registrovaného partnerství vůbec jít. Ale nakonec jsme se shodly, že to je lepší než nic. Kdyby se například jedné z nás něco stalo, ta druhá si tím pádem může jako rodinný příslušník vyžádat informace. Jinak by to nešlo. Mně se díky tomu dost ulevilo, protože jsem v některých věcech docela panikář.

■ **Chcete mít děti?**

Eva: Nechceme. Takhle jsme šťastné. Já jsem nikdy netoužila být matkou. A co se týče například možné adopce někdy v budoucnu, opravdu bych si přála, aby mohly homosexuální páry adoptovat děti a aby byli v rodném listu uvedeni oba rodiče bez ohledu na pohlaví. Za sebe ale musím upřímně říct, že bych té možnosti stejně nevyužila. Miluju, že s Klárkou žijeme jedna pro druhou.

Klára: Mám to stejně. Děláme vše pro to, aby každý den za něco stál. A každý den, kdy jsme spolu, a k tomu navíc můžeme psát, je dobrý den. (usmívá se)

Milan Eisenhammer

